

ПЛАМЕН ИВАЊДАНСКЕ СВЕЋЕ

Мириси, укуси, звукови, додире – креирају ли они нашу мрежу сећања и држе ли будном моћ успомена? Шта чува од страха заборава један дан, један лик, целе животе, јединствене, непоновљиве, проживљене по заповести Божјој, законима људским?

На стазама сећања необјашњивим принципима враћа се дах свему ономе за шта смо мислили да је прошло. Нестало. Изгубљено. Заувек.

Потребна је само једна искра да нас учини достојним слика оних који већ дуго не ходи нашим стазама, да нас неспремне измести од уморне садашњице, успостави проток времена који је царевао деценијама раније и позиционира на места која смо удисали с мишљу да ће вечно бити ту. И ми захвални црпимо сок датог нам трена са будном свешћу да ће трајати кратко, али да ће нас нахранити и задовољне вратити нашим данима.

Тако ће пламен једне ивањданске свеће призвати силуету жене која је на тај дан годинама живела срећу празника и најлепших породичних окупљања које кућа памти у летње доба. Из ми-

риса рибе и још увек ретких пржених паприка којима се сеоски дом сладио тих дана она нечујно прелази у свечану собу познатих лица. И тако живи у сећању лака, никада уморна, помало мутна, али истрајно јака.

Други пламен свеће живо исцртава сваку бору мушкарца који се не креће много тога дана, али је неопходан самим својим присуством. И у данима мира, када је она ту, а унучад мала, гласна и несташна, и у данима ратним када ње нема и када њихова деца са својом већ одраслом децом и старим, познатим лицима гостију покушавају да учине породични дан великим.

Титрај две светлости приљубљене у једну отима сате који су се чинили откуцалим. Отвара врата бескраја и казује да смо ипак сви ту, у њему, мислили ми да смо са оне или са ове стране.

Огрејани пламеном ипак се повлачимо пред запитаношћу, свесни величине поклона сећања. Окрзнути бојажњу по чему ли ће нас памтити.